

Wtorek, 23 października 2012 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wieloletnie ramy finansowe na lata 2014-2020

P7_TA(2012)0360

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2012 r. w celu pozytywnego zakończenia procedury zatwierdzania wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 (COM(2011)0398 – COM(2012)0388 – 2011/0177(APP))

(2014/C 68 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 311 i 312 TFUE,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 29 czerwca 2011 r. oraz zmieniony wniosek Komisji z dnia 6 lipca 2012 r. w sprawie rozporządzenia Rady określającego wieloletnie ramy finansowe na lata 2014-2020 (COM(2011)0398 i COM(2012)0388),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 29 czerwca 2011 r. w sprawie porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją o współpracy w sprawach budżetowych i o należyтым zarządzaniu finansowym (COM(2011)0403),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 czerwca 2011 r. zatytułowany „Budżet z perspektywy «Europy 2020»” (COM(2011)0500),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 27 kwietnia 2010 r. dla Parlamentu Europejskiego i Rady na temat funkcjonowania porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2010)0185),
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie przyszłości zasobów własnych Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. zatytułowaną „Inwestowanie w przyszłość: nowe wieloletnie ramy finansowe (WRF) na rzecz Europy konkurencyjnej, zrównoważonej i sprzyjającej integracji społecznej” ⁽²⁾,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie wieloletnich ram finansowych i zasobów własnych ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 E z 31.1.2008, s. 214.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0266.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0245.

Wtorek, 23 października 2012 r.

- uwzględniając wspólne oświadczenie na temat kwestii powiązanych z WRF załączone do zmienionych zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii,
- uwzględniając art. 81 ust. 3 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie wstępne Komisji Budżetowej oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Kontroli Budżetowej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisji Rybołówstwa, Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Prawnej, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0313/2012),
 - A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 312 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Rada, stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą, przyjmuje rozporządzenie określające wieloletnie ramy finansowe, stanowiąc jednomyślnie po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego; mając na uwadze, że zgodnie z art. 312 ust. 2 TFUE Rada Europejska może jednogłośnie przyjąć decyzję uprawniającą Radę do stanowienia kwalifikowaną większością głosów przy przyjmowaniu rozporządzenia określającego WRF;
 - B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 310 ust. 1 TFUE wszystkie dochody i wydatki Unii muszą być wpisane do budżetu;
 - C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 295 TFUE Parlament Europejski, Rada i Komisja konsultują się ze sobą i na podstawie wzajemnego porozumienia uzgadniają warunki współpracy, mając w związku z tym na uwadze konieczność przyjęcia porozumienia międzyinstytucjonalnego w celu usprawnienia rocznej procedury budżetowej i współpracy pomiędzy instytucjami w sprawach budżetowych;
 - D. mając na uwadze, że art. 312 ust. 5 TFUE wzywa Parlament Europejski, Radę i Komisję do podjęcia wszelkich środków niezbędnych do ułatwienia przyjęcia ram finansowych;
 - E. mając na uwadze, że zgodnie z art. 311 TFUE Unia musi we własnym zakresie pozyskiwać środki niezbędne do realizacji swoich celów i strategii politycznych, a jej budżet ma być finansowany w całości z zasobów własnych; mając na uwadze, że Rada zobowiązana jest skonsultować się z Parlamentem przed przyjęciem nowej decyzji w sprawie reformy zasobów własnych, ponadto Rada musi uzyskać zgodę Parlamentu przed przyjęciem rozporządzenia w sprawie środków wdrażania systemu zasobów własnych;
 - F. mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie WRF zostanie po raz pierwszy przyjęte w oparciu o nowe postanowienia traktatu lizbońskiego, a zatem wiąże się z nowymi uzgodnieniami dotyczącymi współpracy pomiędzy instytucjami, której celem ma być łączenie skutecznego podejmowania decyzji z poszanowaniem odnośnych uprawnień dyktowanych traktatem;
 - G. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony nadaje Unii Europejskiej znaczne nowe uprawnienia, na przykład w dziedzinie polityki zagranicznej (art. 27 ust. 3 TUE), sportu (art. 165 TFUE), przestrzeni kosmicznej (art. 189 TFUE), zmian klimatu (art. 191 TFUE), energetyki (art. 194 TFUE), turystyki (art. 195 TFUE) i ochrony ludności (art. 196 TFUE),
 - H. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 8 czerwca 2011 r. przyjętej przeważającą większością głosów Parlament określił ogólne priorytety polityczne dla kolejnych WRF, zarówno dziedzinie prawodawstwa, jak i budżetu;
 - I. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 13 czerwca 2012 r. przyjętej przeważającą większością głosów Parlament określił ogólne priorytety dla kolejnych WRF, zarówno dziedzinie prawodawstwa, jak i budżetu;
 - J. mając na uwadze, że odnośne komisje parlamentarne przeprowadziły szczegółowe i dogłębne analizy potrzeb w celu wskazania priorytetów politycznych, czego dowodem są ich załączone opinie;

Wtorek, 23 października 2012 r.

- K. mając na uwadze, że urzędująca prezydencja cypryjska zamierza przedstawić schemat negocjacyjny zawierający dane liczbowe dotyczące pułapów (ale również decyzje polityczne wchodzące w zakres zwykłej procedury ustawodawczej) podczas nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej w listopadzie w 2012 r.;
- L. mając na uwadze, że budżet UE przewiduje już gwarancje dla średnioterminowego wsparcia finansowego bilansu płatniczego państw członkowskich nienależących do strefy euro w wysokości do 50 mld EUR, a także gwarancje dla europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej w wysokości do 60 mld EUR (łącznie saldo pożyczek);
- M. mając na uwadze, że UE potrzebuje zarówno budżetu, jak i procedury budżetowej, które będą w pełni odzwierciedlać przejrzystą i demokratyczną istotę parlamentarnego procesu decyzyjnego i procesu kontroli, w oparciu o poszanowanie ogólnych zasad jedności i uniwersalności, które wymagają, aby ogół dochodów i wydatków rejestrowany był w całości, bez wzajemnych dostosowań, a także aby toczyła się debata publiczna na temat dochodów i wydatków zgodnie z uprawnieniami wynikającymi z traktatu i aby dochody i wydatki poddawane były pod głosowanie;

Budżet UE jako kluczowe narzędzie dla zapewniania inteligentnego, trwałego i integracyjnego rozwoju całej UE

1. jest w pełni świadom, że negocjacje WRF na lata 2014-2020 toczą się w bardzo trudnym kontekście społecznym, gospodarczym i finansowym, w którym państwa członkowskie podejmują znaczne wysiłki, aby dokonać dostosowań fiskalnych swych budżetów krajowych w celu nadania zrównoważonego charakteru finansom publicznym, osiągnięcia stabilności sektora bankowego i wspólnej waluty; pragnie, aby nie utożsamiano Unii z dodatkowymi obciążeniami podatkowymi w stosunku do obywateli; jest jednak przekonany, że budżet UE jest częścią rozwiązania umożliwiającego Europie podźwignięcie się z panującego obecnie kryzysu poprzez wspieranie inwestycji we wzrost i tworzenie miejsc pracy oraz pomoc państwom członkowskim we wspólnej, zorganizowanej oraz mającej zrównoważony charakter walce z obecnymi wyzwaniami strukturalnymi, w szczególności utracie konkurencyjności, rosnącemu bezrobociu i ubóstwu;
2. jest jednak zdania, że wyważone reformy strukturalne zarówno na szczeblu krajowym, jak i na szczeblu UE stanowią podstawowy warunek sprawnego i skutecznego wykorzystywania funduszy UE, przypomina jednocześnie znaczenie zdrowych finansów publicznych;
3. przypomina, że Rada Europejska przy wielu okazjach zwracała uwagę na potrzebę wzmocnienia europejskiego zarządzania gospodarką oraz przyjęła cele określone w strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, obejmujące w szczególności wspieranie zatrudnienia, zwiększenie wydatków publicznych na innowacje, badania naukowe, rozwój oraz poprawę warunków ich realizacji, wypełnianie obranych przez nas celów w dziedzinie zmiany klimatu i energii, poprawę poziomu edukacji i wspieranie integracji społecznej, w szczególności poprzez ograniczanie ubóstwa;
4. przypomina, że sama Rada Europejska przyjęła w czerwcu 2012 r. pakiet na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w którym uznaje efekt dźwigni budżetu UE pod względem umocnienia wzrostu i zatrudnienia oraz kładzie główny nacisk na jego wkład we wspieranie całej Unii Europejskiej w walce z obecnym kryzysem gospodarczym i finansowym;
5. jest zdania, że kolejne kryzysy finansowe, które miały miejsce w przeciągu minionych czterech lat, szczególnie dotknęły Unię, częściowo z powodu kwestionowania poziomu solidarności w UE przez finansowe podmioty gospodarcze, partnerów międzynarodowych oraz opinię publiczną; jest przekonany, że budżet UE powinien być centralnym elementem tej solidarności; jest w związku z tym pewien, że decyzja w sprawie kolejnych WRF albo w znaczący i pozytywny sposób wesprze wysiłki podejmowane przez rządy krajowe w celu pokonania kryzysu, albo doprowadzi do jeszcze większej recesji w UE;
6. przypomina, że wszystkie makroekonomiczne środki stabilności finansowej podjęte od 2008 r. nie okazały się jak na razie wystarczające, aby sprostać kryzysowi gospodarczemu i finansowemu; jest w związku z tym przekonany, że aby wrócić na ścieżkę wzrostu i tworzenia miejsc pracy w Europie, państwa członkowskie powinny kontynuować wysiłki na rzecz odblokowania swego potencjału w zakresie trwałego wzrostu oraz że potrzeba właściwie ukierunkowanego, silnego i wystarczającego budżetu UE, który pomoże lepiej skoordynować i wzmocni wysiłki podejmowane na szczeblu krajowym;
7. zwraca uwagę, że budżet UE stanowi jedynie ok. 2 % ogółu wydatków publicznych w Unii, a zatem jest o ponad 45 razy niższy niż suma wydatków publicznych w państwach członkowskich;

Wtorek, 23 października 2012 r.

8. przypomina, że zgodnie z art. 310 TFUE dochody i wydatki wykazane w budżecie UE muszą się równoważyć, dlatego też budżet nie może generować deficytu i długu publicznego;

9. podkreśla, że budżet UE jest przede wszystkim budżetem inwestycyjnym oraz że 94 % ogółu dochodów inwestuje się w samych państwach członkowskich lub wykorzystuje do realizacji zewnętrznych priorytetów Unii; podkreśla, że bez wkładu z budżetu UE regiony i państwa członkowskie dokonywałyby minimalnych inwestycji publicznych lub nie dokonywałyby ich wcale; jest przekonany, że jakiegokolwiek obniżenie budżetu UE wiązałoby się nieodłącznie z pogłębianiem nierówności oraz hamowaniem wzrostu i siły konkurencyjnej całej gospodarki Unii oraz jej spójności, podważałoby ono również zasadę solidarności jako podstawowej wartości UE;

10. podkreśla fakt, że nie zrealizowano celów strategii lizbońskiej, między innymi z powodu niewystarczającej koordynacji oraz zobowiązań na wszystkich szczeblach, zarówno w dziedzinie budżetu, jak i prawodawstwa; jest głęboko przekonany, że skuteczność realizacji strategii „Europa 2020” wymaga jej wprowadzenia już teraz, bez zbędnej zwłoki;

11. przypomina, że realizacja siedmiu inicjatyw przewodnich strategii „Europa 2020” wymagać będzie wielu przyszłościowych inwestycji, których wartość szacuje się na 1 800 mld EUR do roku 2020 ⁽¹⁾; podkreśla, że jeden z głównych celów strategii „Europa 2020”, a mianowicie wspieranie wzrostu i wysokiej jakości zatrudnienia dla wszystkich Europejczyków, zostanie osiągnięty wyłącznie wówczas, gdy niezbędne inwestycje w edukację, na rzecz społeczeństwa wiedzy, badań naukowych i rozwoju, innowacji, MŚP oraz przyjaznych dla środowiska i nowych technologii, przy jednoczesnym wspieraniu integracji społecznej, zostaną poczynione teraz, bez zbędnej zwłoki; opowiada się za włączeniem podejścia dwutorowego do środków konsolidacji fiskalnej sprzyjających wzrostowi w celu obniżenia deficytu i długu publicznego przy wspieraniu takich inwestycji;

12. jest zdania, że niepokojące problemy, z jakimi borykają się ludzie młodzi w całej UE, do których zaliczyć można bezprecedensowy poziom bezrobocia, rosnące ubóstwo oraz wyzwania edukacyjne, wymagają szczególnych wysiłków polegających na podejmowaniu środków gwarantujących, że nowe pokolenia pozostaną wierne wartościom unijnym, m.in. pokojowi, demokracji i prawom człowieka, a także dobrobytowi gospodarczemu i sprawiedliwości społecznej, a także na zapewnianiu programów otrzymujących odpowiednie wsparcie budżetowe;

13. podkreśla, że silna, zróżnicowana i konkurencyjna baza przemysłowa ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia inteligentnej, trwałej i integracyjnej gospodarki europejskiej; podkreśla znaczenie sektora przemysłu dla wspierania konkurencyjności i tworzenia miejsc pracy w UE, a także wynikającego zeń kluczowego wkładu w walkę z kryzysem gospodarczym;

14. zdecydowanie popiera wniosek Komisji, by podejmować środki walki ze zmianą klimatu, tak aby przynajmniej 20 % ponoszonych wydatków miała związek z klimatem; uważa, że jest ważne, aby budżet UE był w stanie mobilizować inwestycje na rzecz zrównoważonej i dobrze prosperującej gospodarki niskowęglowej, zapewnić odpowiednie wsparcie w zakresie realizacji celów strategii „Europa 2020” na rzecz klimatu, energii, efektywności gospodarowania zasobami i różnorodności biologicznej, a także przynosić korzyści obywatelom UE poprzez gwarantowanie zdrowszego środowiska;

15. w związku z tym wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia synergii pomiędzy krajowymi działaniami konsolidacyjnymi a wartością dodaną, jaką niesie oparty na właściwych priorytetach budżet UE, które pozwalają na realizację zobowiązań politycznych podjętych już na najwyższym szczeblu;

Poziom wydatków

16. podkreśla, że od roku 1988 budżety krajowe rosły średnio szybciej niż budżet UE; zauważa, że nawet od początku kryzysu w 2008 r. ogół wydatków publicznych w państwach członkowskich rósł rocznie o wartość nominalną 2 %; konkluduje, że takie zmniejszanie się budżetu UE w stosunku do budżetów krajowych stoi w rażącej sprzeczności z rozszerzeniem uprawnień i zadań Unii na mocy traktatu oraz z ważnymi decyzjami politycznymi podejmowanymi przez samą Radę Europejską, a mianowicie rozwojem silniejszego europejskiego zarządzania gospodarką;

⁽¹⁾ (COM(2010)0700).

Wtorek, 23 października 2012 r.

17. podkreśla, że od 2000 r. przepaść pomiędzy pułapem zasobów własnych UE (1,29 % DNB w środkach na zobowiązania i 1,23 % w środkach na płatności) a pułapami WRF dramatycznie się pogłębiła; zwraca ponadto uwagę, że WRF określają jedynie maksymalny poziom wydatków, natomiast budżet UE zawsze był dużo poniżej tego poziomu;
18. uważa, że wniosek Komisji, który przewiduje zamrożenie pułapów WRF na lata 2014-2020 na poziomie wartości z roku 2013, nie będzie wystarczający, aby sfinansować ustalone już priorytety polityczne związane ze strategią „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, nowe zadania przewidziane w traktacie lizbońskim lub też nieprzewidziane zdarzenia, nie wspominając o celach i zobowiązaniach politycznych wyznaczonych przez samą Radę Europejską;
19. przypomina swoje stanowisko z 8 czerwca 2011 r., że bez odpowiedniego podwyższenia budżetu powyżej poziomu wartości wyznaczonych na rok 2013, konieczne będzie dokonanie rewizji szeregu priorytetów i strategii politycznych UE i ograniczenie ich zasięgu, a nawet zrezygnowanie z nich;
20. ostrzega Radę przed wszelkimi próbami jeszcze większego ograniczenia poziomu wydatków unijnych zaproponowanego przez Komisję; stanowczo sprzeciwia się wszelkim wnioskom o linearne, przekrojowe cięcia, które zagroziłyby realizacji i skuteczności wszystkich unijnych strategii politycznych, niezależnie od ich europejskiej wartości dodanej, wagi politycznej lub ich rezultatów; wzywa natomiast Radę, by w przypadku proponowania cięć jasno i publicznie wskazała priorytety lub projekty, od realizacji których należałoby całkowicie odstąpić;
21. podkreśla kluczową rolę, jaką musi odegrać budżet UE w realizacji wspólnie uzgodnionych celów strategii „Europa 2020”; wyraża silne przekonanie, że właściwie rozplanowane fundusze UE mogą w rzeczy samej stać się motorem i katalizatorem działań mających wyraźną unijną wartość dodaną, których państwa członkowskie nie będą w stanie realizować na własną rękę oraz będą tworzyć synergie i uzupełniać się z działaniami państw członkowskich pomagając im skupić się na kluczowych inwestycjach przyszłościowych;
22. potwierdza w tym kontekście swe stanowisko popierające znaczną podwyżkę środków dostępnych dla programów unijnych w dziedzinie konkurencyjności, MŚP, przedsiębiorczości i trwałej infrastruktury, które to kwestie zajmują centralne miejsce w strategii „Europa 2020”; jest głęboko przekonany, że dalsze cięcia w stosunku do kwot zaproponowanych we wniosku Komisji poważnie zagrożą wiarygodności UE oraz jej zobowiązaniom politycznym w dziedzinie wzrostu i miejsc pracy;
23. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie instrumentu „Łącząc Europę” i zaproponowane w jego ramach realistyczne środki finansowe na rzecz poprawy europejskich sieci transportowych, energetycznych i cyfrowych; domaga się w tym kontekście, aby kwota przekazana z Funduszu Spójności na instrument „Łącząc Europę” była wydatkowana (w przeciągu pierwszych lat) z zachowaniem pełnej zgodności z przydziałami krajowymi w ramach tego funduszu;
24. podkreśla znaczenie badań i innowacji dla szybszego przechodzenia na zrównoważoną, wiodącą na świecie gospodarkę opartą na wiedzy, która wykorzystuje swe zasoby naturalne w sposób efektywny i odpowiedzialny; wzywa instytucje i państwa członkowskie UE do uzgodnienia specjalnego programu realizacji celu przeznaczania 3 % PKB na inwestycje w badania naukowe; zwraca uwagę na ogromne zobowiązanie gospodarcze, z jakim wiąże się realizacja tego celu w perspektywie rocznej i przy finansowaniu ze wszystkich źródeł – dodatkowe wydatki rządu 130 mld EUR; podkreśla zatem konieczność podwyższenia, stymulacji i zabezpieczenia finansowania badań naukowych i innowacji w Unii w drodze znacznego podniesienia wydatków, a w szczególności środków na unijne badania naukowe i innowacje, głównie za pomocą programu „Horyzont 2020”;
25. przypomina, że MŚP są głównym motorem wzrostu gospodarczego, konkurencyjności, innowacyjności i zatrudnienia oraz uznaje ich istotną rolę w zapewnianiu ożywienia i pobudzenia zrównoważonej gospodarki UE; dlatego też z zadowoleniem przyjmuje położenie w strategii „Europa 2020” nacisku na innowacje i politykę przemysłową; zdecydowanie odrzuca wszelkie próby dalszego obniżenia środków na realizację takich programów, jak COSME, które mają kluczowe znaczenie dla europejskiej konkurencyjności i zatrudnienia;

Wtorek, 23 października 2012 r.

26. jest zdania, że unijna polityka spójności (fundusze strukturalne i Fundusz Spójności) to strategiczne narzędzie dla inwestycji, trwałego wzrostu i konkurencyjności o niewątpliwej unijnej wartości dodanej, a także główny filar solidarności europejskiej; zwraca również uwagę na znaczne dodatkowe korzyści finansowania z Funduszu Spójności dla wszystkich państw członkowskich UE; podkreśla, że w celu skutecznego zredukowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej w UE i zadbania o jej spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną, Unia powinna móc opierać się na stabilnych, solidnych i trwałych ramach finansowych; potwierdza swe stanowisko, że biorąc pod uwagę palącą potrzebę zapewnienia inwestycji publicznych we wzrost i tworzenie miejsc pracy, finansowanie z Funduszu Spójności należy utrzymać przynajmniej na poziomie z okresu 2007-2013 i powinno ono nadal obejmować wszystkie regiony UE, a w szczególności regiony słabiej rozwinięte; popiera wniosek Komisji, by przeznaczyć 25 % ogółu środków przewidzianych na politykę spójności na EFS;

27. przypomina swe stanowisko, że zważywszy na szeroki zakres zadań, wyzwań i celów dotyczących WPR, w następnym okresie programowania finansowego kwoty przyznane na WPR w budżecie na rok 2013 powinno się utrzymać przynajmniej na tym samym poziomie; jest przekonany, że w nowej WPR powinno się dążyć do efektywniejszego wydatkowania przewidzianych na nią środków budżetowych, między innymi poprzez sprawiedliwy rozdział płatności bezpośrednich i środków na rozwój obszarów wiejskich pomiędzy państwa członkowskie, regiony i rolników, tak aby zredukować istniejące dysproporcje; podkreśla w tym kontekście istotną rolę II filara WPR, który wnosi znaczący wkład w inwestycje i tworzenie miejsc pracy na obszarach wiejskich oraz we wzrost efektywności i konkurencyjności sektora rolnego, szczególnie w obliczu nowych wyzwań określonych w strategii „Europa 2020”, a także w gospodarowanie środowiskiem oraz zachowanie różnorodności biologicznej;

28. podkreśla, że konieczne jest wzmocnienie właściwie ukierunkowanego i skutecznego unijnego programu środowiskowego i klimatycznego oraz że należy aktywnie wspierać zintegrowane wydatki na klimat i środowisko w ramach odnośnych funduszy unijnych;

29. uznaje, że w dobie kryzysu gospodarczego młodzi ludzie w UE stoją w obliczu poważnych wyzwań; jest zdania, że zaangażowanie, zatrudnienie, edukacja, uczenie się pozaformalne, szkolenie, mobilność oraz integracja społeczna młodych Europejczyków to kwestie o strategicznym znaczeniu dla rozwoju UE oraz społeczeństwa europejskiego; nalega na uwzględnianie tych kwestii we wszystkich odnośnych strategiach politycznych i programach finansowanych z budżetu UE oraz na nadawanie im priorytetowego charakteru przy jednoczesnym nieodzownym podwyższaniu środków finansowych na konkretne instrumenty na rzecz młodzieży zaproponowane przez Komisję, takie jak wprowadzenie systemu gwarancji na rzecz młodzieży w celu zapewnienia każdej młodej osobie w Europie, która nie może znaleźć pracy, możliwość dalszego kształcenia się i szkolenia;

30. podkreśla potrzebę kontynuowania realizacji programu dla osób najbardziej potrzebujących; przypomina Komisji podjęte przez nią zobowiązanie do przedstawienia we właściwym terminie wniosku ustawodawczego w tym zakresie w celu zapewnienia ciągłości wsparcia takiego programu po 2013 r. w oparciu o nową podstawę prawną z niezależną pulą środków;

31. jest zdania, że ogólna kwota, jaką Komisja przeznaczyła na przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości nie odzwierciedla w odpowiedni sposób wzmocnienia tej dziedziny traktatem lizbońskim, a także rozszerzających się obowiązków i poważniejszych wyzwań; podkreśla, że działania podlegające finansowaniu muszą posiadać europejską wartość dodaną oraz że należy zapewnić sprawiedliwy, równy i przejrzysty rozdział funduszy na różne cele realizowane w ramach tych programów;

32. przypomina, że unijne programy edukacyjne, młodzieżowe, medialne i kulturalne realizowane są blisko obywateli, cieszą się niezwykle wysokimi wskaźnikami realizacji, charakteryzują się znaczącym efektem dźwigni oraz efektem mnożnikowym i gwarantują wyraźnie widoczną i udowodnioną europejską wartość dodaną poprzez łączenie zasobów, zachęcanie do mobilności i aktywne obywatelstwo oraz stymulowanie współpracy pomiędzy różnymi sektorami i podmiotami;

33. ponownie powtarza swe stanowisko, że realizacja nowych obowiązków nałożonych na UE przez traktaty wymagać będzie dodatkowych funduszy w stosunku do WPR 2007-2013, aby zapewnić Unii pozycję na arenie międzynarodowej przy jednoczesnym utrzymaniu zobowiązań, które już podjęła, a mianowicie osiągnięcie celu przeznaczenia 0,7 % DNB państw członkowskich na oficjalną pomoc rozwojową oraz realizację milenijnych celów rozwoju do 2015 r.; podkreśla rolę Unii we wspieraniu demokracji, pokoju, solidarności, stabilności oraz ograniczania ubóstwa w państwach ościennych i partnerskich; podkreśla

Wtorek, 23 października 2012 r.

uzupełniający charakter pomocy UE w stosunku do tej oferowanej przez państwa członkowskie, a także jej efekt katalizatora pod kątem interwencji w regionach, gdzie nie dociera pomoc dwustronna; w szczególności wspiera wspólne programowanie działań podejmowanych przez państwa członkowskie i UE; podkreśla w związku z tym, że należy wziąć od uwagę wnioski Komisji dotyczące „Globalnego wymiaru Europy” i Europejskiego Funduszu Rozwoju, jako że stanowią one minimum niezbędne do realizacji ambicji Europy na świecie; zwraca w szczególności uwagę na konieczność dostosowania zasobów budżetowych do zakresu obowiązków ESDZ;

Projekty wielkoskalowe

34. podkreśla strategiczne znaczenie wielkoskalowych przedsięwzięć infrastrukturalnych, takich jak ITER, Galileo oraz GMES, dla konkurencyjności UE w przyszłości; odrzuca zatem wszelkie próby przekształcenia GMES w program międzyrządowy;

35. wyraża zdecydowane przekonanie, że w budżecie UE należy zapewnić finansowanie tych projektów, ale jednocześnie należy je wyodrębnić, aby mieć pewność, że ewentualne przekroczenie kosztów nie zagrazi finansowaniu i pomyślniej realizacji innych strategii politycznych Unii;

36. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji, aby w rozporządzeniu w sprawie WRF ustalić maksymalną kwotę przeznaczoną na Galileo, wyodrębiając tym samym przydział budżetowy na ten projekt; uważa też, że w rozporządzeniu powinny również zostać określone maksymalne kwoty na projekty ITER i GMES; uważa, że środki finansowe na te trzy projekty powinno się przydzielać ponad i poza pułapami WRF, aby umożliwić ewentualne dodatkowe finansowanie ze strony państw członkowskich;

Lepsze wydatkowanie zasobów

37. ponownie stwierdza, że osiągnięcie europejskiej wartości dodanej i zapewnienie należytego gospodarowania środkami finansowymi (efektywność, skuteczność i gospodarność), powinny być zwłaszcza w chwili obecnej głównymi zasadami budżetu UE; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zbiór wniosków ustawodawczych Komisji dotyczących nowej generacji programów wieloletnich, które mają być przyjęte w drodze zwykłej procedury ustawodawczej; nalega na maksymalizację synergii między unijnymi programami wsparcia i inwestycjami krajowymi;

38. jest zdania, że w kontekście bieżących ograniczeń budżetów publicznych bezsprzecznie konieczne jest pozyskanie środków z innych źródeł, aby realizować długoterminowe inwestycje potrzebne do osiągnięcia założeń strategii „Europa 2020”; zdecydowanie uważa, że unijną wartość dodaną można znaleźć przede wszystkim w długoterminowych inwestycjach, które są poza zasięgiem możliwości poszczególnych państw członkowskich; podkreśla w związku z tym wnioski i zalecenia zawarte w rezolucji w sprawie innowacyjnych instrumentów finansowych w kontekście następných wieloletnich ram finansowych⁽¹⁾;

39. podkreśla konieczność zapewnienia spójności między przepisami sektorowymi i ogólnymi ramami rozporządzenia finansowego oraz osiągnięcia równowagi między uproszczeniem a należyтым zarządzaniem finansami; zwraca uwagę na tablicę wyników w dziedzinie uproszczenia opublikowaną przez Komisję i potwierdza swoje zdecydowane poparcie dla programu uproszczenia; jest przekonany o potrzebie dalszego ograniczania obciążeń administracyjnych beneficjentów i domaga się wprowadzenia gruntownych „kontroli biurokracji” w programach wieloletnich nowej generacji, aby zapobiec powstaniu jakichkolwiek dodatkowych obciążeń administracyjnych zarówno na szczeblu UE, jak i na szczeblu krajowym;

40. jest przekonany, że efektywność wydatków UE zależy od rozsądnej polityki oraz ram regulacyjnych i instytucjonalnych na każdym szczeblu; kładzie nacisk na to, aby zgodnie z art. 310 ust. 5 i art. 317 TFUE państwa członkowskie realizowały budżet zgodnie z zasadą należytego gospodarowania środkami finansowymi; przypomina państwom członkowskim o ciężącym na nich zobowiązaniu prawnym do zagwarantowania, by środki zapisane w budżecie były wydatkowane zgodnie z tą zasadą oraz by finansowanie UE było efektywniejsze; przypomina, że 90 % błędów wykrytych przez Europejski Trybunał Obrachunkowy popełniono w państwach członkowskich i że większości z tych błędów można było uniknąć; wzywa wszystkie państwa członkowskie do złożenia krajowych deklaracji wiarygodności dotyczących zarządzania, podpisanych na właściwym szczeblu politycznym;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0404.

Wtorek, 23 października 2012 r.

41. wspiera wprowadzenie przepisów dotyczących warunkowości ex ante, aby upewnić się, że środki UE, szczególnie w odniesieniu do Funduszu Spójności, funduszy strukturalnych oraz funduszy rolnych i funduszu rybackiego, były lepiej ukierunkowane na realizację założeń strategii „Europa 2020”; uważa, że jeśli ich realizacja będzie opierać się z jednej strony na zasadzie zacieśnionego partnerstwa wynikającego z większego zaangażowania władz lokalnych i regionalnych, a z drugiej strony na warunkach odnoszących się do celów poszczególnych funduszy, takie przepisy dotyczące warunkowości mogą zwiększyć legalność i skuteczność wsparcia UE;

42. domaga się powiązania wypłat w ramach umów o partnerstwie z pewnymi szczególnymi zobowiązaniami ustalonymi ex ante w ramach dialogu między Komisją a państwami członkowskimi; uważa za stosowne połączenie powiązania zwłaszcza z pełnym wdrażaniem już przyjętego prawodawstwa UE (np. przepisy dotyczące cen, procedury przetargowe, transport, środowisko i zdrowie) w celu zapobiegania nieprawidłowościom i zapewnienia wydajności; odrzuca jednak nakładanie warunków obciążających państwa członkowskie do przeprowadzania fundamentalnych reform społecznych i gospodarczych; wszystkie warunki powinny być w pełni zgodne z zasadami pomocniczości i partnerstwa;

43. podkreśla jednak, że nie ma bezpośredniego związku między wynikami polityki regionalnej a wynikami makroekonomicznymi państw członkowskich oraz że nie należy karać regionów za nieprzestrzeganie na szczeblu krajowym procedur związanych z zarządzaniem gospodarką; jest przekonany, że nakładanie dodatkowych kar może nasilić problemy państw członkowskich, które już stoją w obliczu trudności makroekonomicznych, uważa zatem, że uwarunkowania makroekonomiczne są nie do przyjęcia;

44. podkreśla zasadniczy wkład zdecentralizowanych agencji UE we wspieranie celów Unii, a także konieczność dostosowania do ich obowiązków odpowiednich zasobów budżetowych;

45. jest jednocześnie przekonany, że efektem pracy zdecentralizowanych agencji UE powinny być znacznie wyższe oszczędności na szczeblu krajowym; nakłania państwa członkowskie do oceny wzrostu wydajności uzyskanego dzięki tym agencjom na szczeblu krajowym i do pełnego wykorzystania go, co zaowocuje racjonalizacją wydatków krajowych; wzywa również państwa członkowskie, aby określiły możliwe obszary dublowania się prac lub obniżonej wartości dodanej w odniesieniu do tych agencji w celu usprawnienia ich funkcjonowania;

46. jest przekonany, że utworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) powinno zaowocować korzyściami skali na szczeblu UE oraz znacznymi oszczędnościami na szczeblu krajowym, zwłaszcza jeżeli chodzi o krajowe służby dyplomatyczne w krajach trzecich;

47. sugeruje przeprowadzenie niezależnej oceny efektywności wydatków publicznych na trzech poziomach: krajowym, regionalnym i europejskim, w celu dogłębnego zbadania wartości dodanej i możliwości łączenia zasobów, a także oszczędności w takich dziedzinach jak obronność, polityka rozwoju, agencje zdecentralizowane, Europejska Służba Działań Zewnętrznych oraz badania naukowe, nie tylko w drodze sprzyjania powstawaniu ekonomii skali na szczeblu UE, ale również poprzez przestrzeganie zasady pomocniczości; jest przekonany, że ocena ta powinna zaowocować oszczędnościami; przypomina, że ocena dotycząca agencji zdecentralizowanych powinna obejmować odnośne postanowienia wspólnego podejścia załączonego do wspólnego oświadczenia Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej w sprawie agencji zdecentralizowanych podpisanego w dniu 19 lipca 2012 r.;

48. zgadza się z opinią Komisji na temat potrzeby racjonalizacji wydatków administracyjnych; podkreśla jednak, że zasadnicze znaczenie ma znalezienie równowagi między dalszymi oszczędnościami a potrzebą zapewnienia instytucjom możliwości wykonywania swych zadań i obowiązków zgodnie ze zobowiązaniami i uprawnieniami wynikającymi z traktatów, przy jednoczesnym uwzględnieniu trudnych wyzwań związanych z obecnym kryzysem gospodarczym;

49. kategorycznie odrzuca pomysł liniowych cięć kadrowych we wszystkich instytucjach, organach i agencjach, ponieważ na mocy traktatów ich role i zadania znacznie się różnią; podkreśla, że aby zapewnić indywidualne traktowanie instytucji, powinno się pozwolić każdej z nich podjąć decyzję o tym gdzie i jakich cięć można dokonać, by nie narażać na szwank ich prawidłowego funkcjonowania;

50. wskazuje, że możliwe byłoby poczynienie znacznych oszczędności, gdyby Parlament Europejski miał jedną siedzibę; domaga się, by władza budżetowa poruszyła tę kwestię w negocjacjach na temat kolejnych WRF na lata 2014-2020;

Wtorek, 23 października 2012 r.

Okres obowiązywania

51. uważa, że w przypadku kolejnych WRF, siedmioletni okres do roku 2020 należy uznać za rozwiązanie przejściowe, mając na uwadze, że stanowi on wyraźne nawiązanie do strategii „Europa 2020”; uważa jednak, że okres pięcioletni lub podwójny okres pięcioletni lepiej dostosowywałby czas obowiązywania WRF do kadencji instytucji, zwiększając tym samym demokratyczną rozliczalność i odpowiedzialność; przypomina, że aby WRF były wykonalne i skuteczne, okres siedmioletni wymaga maksymalnej elastyczności;

Przegląd śródkresowy

52. podkreśla konieczność zapisania w rozporządzeniu w sprawie WRF obowiązku przeprowadzenia przeglądu śródkresowego przy zastosowaniu specjalnej procedury obejmującej wiążący harmonogram, który zapewni pełne zaangażowanie Parlamentu następnej kadencji; uważa, że Komisja powinna przedłożyć wniosek ustawodawczy umożliwiający przyjęcie zmienionych WRF przed rozpoczęciem procedury budżetowej 2018; podkreśla, że przegląd śródkresowy nie powinien narażać na szwank stabilności projektów inwestycyjnych, powinien natomiast chronić beneficjentów i stabilność programowania długoterminowego i inwestycji;

Konieczność przyjęcia bardziej elastycznych WRF

53. jest przekonany co do zasady, że zmieniające się uwarunkowania polityczne i gospodarcze, a także nieprzewidziane wydarzenia, będą wymagały dostosowania WRF podczas okresu siedmioletniego; utrzymuje, że kolejne WRF muszą zapewniać większą elastyczność budżetową w ramach poszczególnych działów i między nimi, a także między poszczególnymi latami budżetowymi objętymi WRF, aby zapewnić wykorzystanie w pełni dostępnych zasobów budżetowych;

54. uważa, że niezbędny jest pewien poziom elastyczności (5 %) w odniesieniu do pułapów przewidzianych dla (pod)działów, aby umożliwić dostosowanie się do nowych okoliczności bez zwiększania ogólnej kwoty i bez konieczności zmiany WRF;

55. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji, aby zwiększyć poziom elastyczności ustawodawczej (możliwość odejścia od danej kwoty w ciągu całego okresu trwania danego programu) z 5 % do 10 %;

56. podkreśla konieczność jak najlepszego wykorzystywania pułapów określonych w WRF; proponuje, aby w tym celu marginesy pozostawione w budżecie jednorocznym w ramach pułapów środków na zobowiązania były przenoszone na następny rok i uznawane za ogólny margines WRF, który zostanie przypisany w przyszłych latach do różnych działów według oszacowanych ich potrzeb i uruchomiony w ramach rocznej procedury budżetowej;

57. podkreśla również konieczność wprowadzenia w WRF ogólnego marginesu środków na płatności umożliwiającego przenoszenie na kolejne lata marginesów pozostawionych w ramach pułapów środków na płatności i uruchamiania ich w ramach rocznej procedury budżetowej;

58. jest szczególnie zaniepokojony obecną, nadal rosnącą liczbą zobowiązań pozostających do spłaty; wzywa do opracowania wspólnej międzyinstytucjonalnej strategii utrzymywania tych zobowiązań pod kontrolą w WRF na lata 2014-2020 oraz do podjęcia w tym celu odpowiednich działań; w związku z tym zachęca do dyskusji na temat sposobu bardziej równomiernego rozłożenia środków na płatności w kolejnym okresie WRF, aby w możliwie największym stopniu uniknąć ryzyka powstawania trudności w realizacji programów UE z powodu braku środków na zobowiązania w końcowym okresie ram finansowych;

59. zwraca uwagę, że budżet UE wykazuje w każdym roku nadwyżkę oraz że składki państw członkowskich do budżetu są obniżane o tę kwotę; jednocześnie ubolewa nad dokonanymi przez Radę regularnymi cięciami liniowymi szacunków dotyczących środków na płatności przedstawionych przez Komisję w projekcie budżetu, a także nad wielokrotnie zgłaszanym przez Radę w ciągu ostatnich kilku lat sprzeciwem wobec zapewnienia w budżecie UE dodatkowych środków na płatności potrzebnych Komisji pod koniec roku budżetowego, aby UE mogła zrealizować swe zobowiązania finansowe; jest zdania, że takie podejście nie jest dobre dla budżetu i że zwracana nadwyżka nie ma co prawda wpływu na ogólny poziom deficytu państw członkowskich, jednak kwota ta może mieć istotne znaczenie dla rocznego budżetu UE; przypomina o podjętym przez instytucje zobowiązaniu do dokonania przeglądu rozporządzenia finansowego w celu umożliwienia przenoszenia niewykorzystanych środków i salda budżetu;

Wtorek, 23 października 2012 r.

60. zdecydowanie opowiada się za marginesem na nieprzewidziane wydatki, ale podkreśla, że jeśli ma on być skuteczny, jego uruchomienie nie powinno wiązać się z obowiązkiem kompensacji pułapów, uważa, że margines ten powinno się przyjmować w wyniku głosowania większością kwalifikowaną w Radzie;

61. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji, aby zwiększyć pulę środków instrumentu elastyczności oraz przedłużyć korzystanie z kwot rocznych do roku $n+3$;

62. podkreśla silne poparcie wniosku Komisji mówiącego, że rezerwę na pomoc nadzwyczajną, Fundusz Solidarności Unii Europejskiej, Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji i rezerwę na wypadek kryzysów w sektorze rolniczym – biorąc pod uwagę ich nieprogramowalny charakter – należy wprowadzić do budżetu poza pułapami odpowiednich pozycji i ponad nimi;

63. zwraca uwagę na wartość dodaną Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG), który jest instrumentem szybkiej interwencji w sytuacji kryzysu mającym na celu pomoc pracownikom, którzy stracili pracę, w powrocie na rynek pracy; podkreśla potrzebę kontynuacji i rewaloryzacji EFG po 2013 r. jako instrumentu dostępnego na równych warunkach wszystkim kategoriom pracowników; podkreśla jednocześnie potrzebę uproszczonej i przyspieszonej procedury wypłaty dotacji, aby poprawić jego skuteczność;

Jednolitość budżetu

64. przypomina, że budżet UE obejmuje wszystkie dochody i wydatki wynikające z decyzji podejmowanych przez instytucje UE w ramach ich uprawnień oraz że odrębnie uwzględnia on operacje finansowe Unii w formie udzielania pożyczek i gwarancji oraz zaciągania pożyczek;

65. domaga się, aby Komisja i Rada sporządziły w osobnym załączniku wykaz zobowiązań budżetowych lub finansowych oraz gwarancji udzielonych przez Unię lub przez niektóre państwa członkowskie w ramach europejskich mechanizmów stabilizacji (EFSM, EFSF, ESM) zgodnie z postanowieniami art. 122 ust. 2, art. 136 ust. 3 i art. 143 TFUE, a także bezpośredniej dwustronnej pomocy finansowej udzielonej innym państwom członkowskim lub na realizację porojektów związanych z „unią bankową”;

66. podkreśla, że wszystkie decyzje odnoszące się do wzmocnienia unii gospodarczej i walutowej powinno się podejmować w oparciu o traktaty i z udziałem odnośnych instytucji; podkreśla, że jakiegokolwiek odstępstwo od metody wspólnotowej oraz nadmierne korzystanie z umów międzyrządowych jedynie podzieli i osłabi Unię Europejską, a także strefę euro;

67. wyraża zdecydowane przekonanie, że zapewnienie państwom członkowskim strefy euro jakiegokolwiek nowego potencjału fiskalnego, mającego na celu dostosowanie do charakterystycznych dla poszczególnych państw wstrząsów asymetrycznych oraz reformy strukturalne, i którego funkcji fiskalnych nie obejmują WRF, musi zostać dokonane w ramach Unii i musi podlegać odpowiednim zasadom demokratycznej rozliczalności przez istniejące instytucje; przypomina, że zgodnie z traktatami wszelkie nowe zdolności budżetowe muszą stanowić część budżetu UE, a tym samym być zgodne z zasadą jego jedności; jest ponadto przekonany, że aby poprawić widoczność i zapewnić dodatkowość takich nowych zdolności budżetowych, należy utworzyć w WRF nowy dział; zdecydowanie odrzuca jakiegokolwiek próby ograniczenia pułapów we wniosku Komisji w sprawie WRF w celu zabezpieczenia zasobów dla tego nowego potencjału;

68. zdecydowanie nalega na państwa członkowskie, aby podjęły mocne zobowiązanie do włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju do budżetu UE począwszy od 2021 r.; zauważa, że tego rodzaju reforma wymagałaby odpowiedniego podwyższenia pułapów WRF;

69. potwierdza zamiar zorganizowania w przyszłości specjalnej debaty publicznej i przeprowadzenia głosowania w sprawie strony dochodów w budżecie w ramach badania projektu budżetu rocznego; jest głęboko przekonany, że dzięki temu cały czas prowadzona będzie debata w sprawie systemu finansowania Unii, a jednocześnie w pełni zdaje sobie sprawę, że władza budżetowa nie dysponuje obecnie kompetencjami umożliwiającymi zaproponowanie zmian w tej części budżetu;

Wtorek, 23 października 2012 r.

Zasoby własne

70. uważa, że rozpoczęte ponad rok temu negocjacje w sprawie kolejnych WRF jasno pokazują, że zastój powstały w wyniku braku rzeczywistego systemu zasobów własnych; negocjacje są organizowane przez Radę wokół dwóch przeciwstawnych obozów, z jednej strony prowadzone są przez kraje będące płatnikami netto do budżetu UE, z drugiej strony przez kraje będące beneficjentami netto z budżetu UE, co stanowi system tworzący opartą wyłącznie na rachunkowości wizję „godziwego zwrotu”, która w efekcie końcowym uzależnia każde porozumienie w sprawie WRF od uzgodnienia długiego wykazu wyjątków i kompensacji, wynegocjowanych za zamkniętymi drzwiami i niezrozumiałych dla obywateli europejskich;

71. zdecydowanie uważa, że finansowanie budżetu Unii powinno powrócić do rzeczywistego systemu zasobów własnych przewidzianego w traktacie rzymskim i we wszystkich kolejnych traktatach UE; głęboko ubolewa z powodu faktu, że obecny system, w którym zdecydowana większość środków finansowych pochodzi ze składek krajowych, jest nieprzejrzysty i niesprawiedliwy oraz nie podlega kontroli parlamentarnej ani na szczeblu europejskim, ani na szczeblu krajowym; podkreśla, że taki system zasadniczo narusza literę i ducha traktatu;

72. wskazuje, że restrukturyzacja systemu zasobów własnych sama w sobie nie dotyczy wielkości budżetu UE, lecz ma na celu znalezieniu bardziej efektywnego połączenia zasobów umożliwiającego finansowanie uzgodnionych polityk i celów UE; podkreśla, że wprowadzenie nowego systemu nie zwiększyłoby łącznych obciążeń podatkowych obywateli, natomiast zmniejszyłoby obciążenia skarbów państwa;

73. potwierdza swoje podstawowe stanowisko, wyrażone w rezolucji z dnia 13 czerwca 2012 r., że nie zamierza wyrazić zgody na rozporządzenie w sprawie kolejnych WRF bez osiągnięcia politycznego porozumienia co do reformy systemu zasobów własnych zgodnie z wnioskami Komisji z dnia 29 czerwca 2011 r., a także własnymi wnioskami ustawodawczymi w sprawie rzeczywistego nowego systemu zasobów własnych; uważa, że reforma taka powinna mieć na celu ograniczenie o 40 % opartych na DNB wkładów państw członkowskich do budżetu UE do 2020 r., przyczyniając się tym samym do konsolidacji starań państw członkowskich;

74. zdecydowanie uważa, że niezbędne porozumienie polityczne powinno obejmować następujące elementy:

- 1) należy dokonać dogłębnej reformy finansowania budżetu UE, aby powrócić do systemu rzeczywistych, jasnych, prostych i sprawiedliwych zasobów własnych, dającego gwarancje podejmowania decyzji i kontroli demokratycznej będące nieodłącznym elementem wszystkich budżetów publicznych;
- 2) zgodnie z propozycją Komisji reforma musi wejść w życie w okresie obowiązywania WRF na lata 2014-2020;
- 3) Komisja powinna natychmiast zareagować na złożony przez kilka państw członkowskich, które osiągnęły wymagany próg, wniosek formalny w sprawie wprowadzenia podatku od transakcji finansowych w ramach ściślejszej współpracy nalega, aby wniosek ustawodawczy Komisji w tej sprawie został opublikowany wraz z pakietem zmienionych wniosków w sprawie zasobów własnych, aby zagwarantować, że dochody z tytułu tego podatku zostaną w całości lub w części przydzielone do budżetu UE jako rzeczywiste zasoby własne, co spowoduje obniżenie krajowych wkładów państw członkowskich wprowadzających ten podatek;
- 4) porozumienie w sprawie reformy VAT jako źródła zasobów własnych wraz z odpowiednimi przepisami wykonawczymi musi zostać zawarte wraz z porozumieniem w sprawie WRF;
- 5) nowy system musi wyeliminować istniejące rabaty i inne mechanizmy korekty; jakkolwiek kompensatę można zaakceptować wyłącznie w oparciu o wniosek Komisji, jako środek o charakterze przejściowym i uzasadniony niezaprzeczalnymi i obiektywnymi kryteriami ekonomicznymi;
- 6) w przypadku gdy wdrożenie nowego systemu zasobów własnych nie spowoduje znacznego obniżenia opartych na DNB wkładów państw członkowskich do budżetu UE, Komisja wystąpi z dodatkowymi wnioskami w sprawie wprowadzenia nowych prawdziwych zasobów własnych;

Wtorek, 23 października 2012 r.

Negocjacje międzyinstytucjonalne

75. podkreśla, że do przyjęcia WRF wymagana jest ścisła większość zarówno w Parlamencie, jak i Radzie oraz wskazuje na znaczenie, jakie ma wykorzystanie w pełni postanowień art. 312 ust. 5, który nakłada na instytucje obowiązek przeprowadzenia negocjacji w celu osiągnięcia porozumienia co do aktu, na który Parlament może wyrazić zgodę;

76. podkreśla, że rozporządzenie w sprawie WRF zostanie po raz pierwszy przyjęte na podstawie nowych postanowień traktatu lizbońskiego, które zawierają nowe uzgodnienia dotyczące współpracy instytucji, łączące skuteczne podejmowanie decyzji i poszanowanie odnośnych uprawnień; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym działania podjęte przez prezydencje Węgier, Polski, Danii i Cypru na rzecz nawiązania usystematyzowanego dialogu i regularnej wymiany informacji z Parlamentem;

77. wyraża gotowość podjęcia merytorycznych dyskusji z Radą na temat rozporządzenia w sprawie WRF i porozumienia międzyinstytucjonalnego oraz zwraca się do Rady o zintensyfikowanie kontaktów na wszystkich szczeblach z myślą o szczycie Rady Europejskiej w dniach 22-23 listopada 2012 r.; podkreśla potrzebę niezwłocznego osiągnięcia ostatecznego porozumienia w sprawie WRF;

78. zauważa, że każde porozumienie polityczne osiągnięte na szczeblu Rady Europejskiej stanowi dla Rady jedynie mandat negocjacyjny; utrzymuje, że gdy Rada Europejska osiągnie porozumienie polityczne, muszą odbyć się pełnowymiarowe negocjacje między Parlamentem a Radą, zanim Rada formalnie zwróci się do Parlamentu o udzielenie zgody na wnioski dotyczące rozporządzenia w sprawie WRF;

79. przypomina, że zgodnie z TFUE Parlament i Rada są organami ustawodawczymi oraz że Rada Europejska nie pełni roli prawodawcy; podkreśla, że negocjacje w sprawie wniosków ustawodawczych dotyczących programów wieloletnich będą przebiegać w ramach zwykłej procedury ustawodawczej;

80. nalega na jakościowe podejście do negocjacji dotyczących rozporządzenia w sprawie WRF i powiązanych programów wieloletnich; podkreśla, że należy je rozpatrywać jako pakiet oraz potwierdza zasadę, że „nic nie zostało ustalone, dopóki wszystko nie zostanie ustalone”;

81. podkreśla znaczenie opinii komisji PE załączonych do sprawozdania wstępnego, jako że stanowią one uzupełnienie i cenną wskazówkę dotyczącą wytycznych negocjacyjnych w sprawie WRF i porozumienia międzyinstytucjonalnego określonych w niniejszej rezolucji oraz oferują dalsze informacje na ich temat; domaga się, aby zalecenia polityczne zawarte w tych opiniach zostały uwzględnione w negocjacjach dotyczących odnośnych programów wieloletnich; przypomina w związku z tym swe zdecydowane stanowisko, że nie powinno się stosować specjalnej procedury ustawodawczej w ramach WRF wobec kwestii podlegających zwykłej procedurze ustawodawczej;

82. zwraca uwagę Rady na załączony dokument roboczy podkreślający zmiany wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie WRF na lata 2014-2020 oraz wniosku w sprawie porozumienia międzyinstytucjonalnego o współpracy w sprawach budżetowych i należytych zarządzaniu finansowym; uważa, że może okazać się konieczne wprowadzenie dalszych zmian w zależności od postępów negocjacji w sprawie WRF; zwraca uwagę, że porozumienie międzyinstytucjonalne można sfinalizować dopiero po zakończeniu procedury dotyczącej WRF;

83. wskazuje ponadto, że jeżeli WRF nie zostaną przyjęte do końca 2013 r., to pułapy i inne postanowienia dotyczące roku 2013 należy przedłużyć do czasu przyjęcia nowych WRF; sygnalizuje, że w takim przypadku Parlament byłby skłonny szybko osiągnąć porozumienie z Radą i Komisją, aby tak dostosować wewnętrzną strukturę WRF, by odzwierciedlała nowe priorytety polityczne;

*

* *

84. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz pozostałym zainteresowanym instytucjom i organom.